

У Х В А Л А
ДРУГОЇ КОЛЕГІЇ СУДДІВ
ПЕРШОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ

про відмову у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Касинюка Юрія Івановича щодо відповідності Конституції України (конституційності) окремих положень законів України „Про внесення змін та визнання такими, що втратили чинність, деяких законодавчих актів України“ від 28 грудня 2014 року № 76–VIII, „Про прокуратуру“ від 14 жовтня 2014 року № 1697–VII

м. Київ
30 серпня 2018 року
№ 242-2(I)/2018

Справа № 3-278/2018(3846/18)

Друга колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України у складі:

Мельника Миколи Івановича – головуючого, доповідача,
Саса Сергія Володимировича,
Шевчука Станіслава Володимировича,

розглянула питання щодо відкриття конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Касинюка Юрія Івановича щодо відповідності Конституції України (конституційності) абзаців шостого, сьомого пункту 3, абзаців шостого, сьомого підпункту 2 пункту 42 розділу I Закону України „Про внесення змін та визнання такими, що втратили чинність, деяких законодавчих актів України“ від 28 грудня 2014 року № 76–VIII (Відомості Верховної Ради України, 2015 р., № 6, ст. 40), частини двадцятої статті 86 Закону України „Про прокуратуру“ від 14 жовтня 2014 року № 1697–VII (Відомості Верховної Ради України, 2015 р., № 2–3, ст. 12) зі змінами.

Заслухавши суддю-доповідача Мельника М.І. та дослідивши матеріали справи, Друга колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України

у с т а н о в и л а :

1. Касинюк Ю.І. звернувся до Конституційного Суду України з клопотанням перевірити на відповідність статті 1, частині другій статті 3, статті 6, частинам першій, другій статті 8, частині другій статті 19, статті 21, частинам другій, третій статті 22, частині першій статті 24, статті 46, частині першій статті 64, пункту 14 частини першої статті 92, частині другій статті 131¹ Конституції України (конституційність) абзаци шостий, сьомий пункту 3, абзаци шостий, сьомий підпункту 2 пункту 42 розділу I Закону України „Про внесення змін та визнання такими, що втратили чинність, деяких законодавчих актів України“ від 28 грудня 2014 року № 76–VIII (далі – Закон № 76), частину двадцятую статті 86 Закону України „Про прокуратуру“ від 14 жовтня 2014 року № 1697–VII зі змінами (далі – Закон № 1697).

З аналізу змісту конституційної скарги та долучених до неї копій судових рішень вбачається таке.

Автор клопотання перебуває на обліку в управлінні Пенсійного фонду України в місті Вінниці (далі – Управління) та з 7 жовтня 2003 року отримує пенсію, призначену йому відповідно до статті 50¹ Закону України „Про прокуратуру“ від 5 листопада 1991 року № 1789–XII зі змінами (далі – Закон № 1789). У чинній редакції Закону № 1789 на час призначення йому пенсії була передбачена можливість перерахунку пенсій, призначених працівникам прокуратури у зв'язку з підвищенням заробітної плати відповідних категорій прокурорсько-слідчих працівників.

Касинюк Ю.І. 29 січня 2016 року звернувся до Управління із заявою про перерахунок призначеної йому пенсії згідно з довідкою прокуратури Вінницької області від 2 червня 2016 року про заробітну плату та у зв'язку із підвищенням заробітної плати відповідних категорій прокурорсько-слідчих

працівників відповідно до Постанови Кабінету Міністрів України „Про упорядкування структури заробітної плати, особливості проведення індексації та внесення змін до деяких нормативно-правових актів“ від 9 грудня 2015 року № 1013 зі змінами.

Управління відмовило автору клопотання у здійсненні перерахунку пенсії, мотивуючи своє рішення тим, що згідно з пунктом 5 розділу III „Прикінцеві положення“ Закону України „Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо пенсійного забезпечення“ від 2 березня 2015 року № 213–VIII з 1 червня 2015 року скасовуються норми щодо пенсійного забезпечення осіб, яким пенсії призначаються, зокрема, відповідно до Закону № 1789, раніше призначені пенсії не перераховуються.

Відмову Управління Касинюк Ю.І. оскаржив до Вінницького міського суду Вінницької області, який постановою від 11 листопада 2016 року задовольнив його позов частково, визнав неправомірними дії Управління щодо відмови у перерахунку Касинюку Ю.І. пенсії за вислугою років та обмеження її розміру і зобов'язав Управління перерахувати пенсію автору клопотання „у зв'язку з підвищенням заробітної плати працівникам прокуратури відповідно до вимог ст. 50¹ Закону України „Про прокуратуру“ з урахуванням довідки Прокуратури Вінницької області від 22.06.2016 року № 18/174 у розмірі 90 % місячного заробітку та виплатити йому різницю між фактично отриманою ним та належною до сплати сумою пенсії з 29.01.2016 року“.

Вінницький апеляційний адміністративний суд постановою від 20 грудня 2016 року апеляційну скаргу Управління задовольнив повністю, скасував постанову Вінницького міського суду Вінницької області від 11 листопада 2016 року та прийняв нову постанову, якою відмовив у задоволенні адміністративного позову Касинюка Ю.І. Верховний Суд постановою від 8 травня 2018 року залишив касаційну скаргу Касинюка Ю.І. без задоволення, а постанову Вінницького апеляційного адміністративного суду від 20 грудня 2016 року – без змін.

Автор клопотання стверджує, що оспорювані положення Закону № 76 та Закону № 1697 в частині визначення Кабінетом Міністрів України умов та порядку перерахунку призначених пенсій працівникам прокуратури не відповідають Конституції України. Він вважає, що Верховна Рада України, делегуючи повноваження Кабінету Міністрів України щодо визначення умов та порядку перерахунку призначених пенсій працівникам прокуратури, у неконституційний спосіб позбавила пенсіонерів органів прокуратури права на „осучаснення пенсії“, тобто фактично скасувала їх право на перерахунок пенсій.

2. Вирішуючи питання щодо відкриття конституційного провадження у справі, Друга колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України виходить з такого.

2.1. Конституційний Суд України відповідно до частини першої статті 8 Закону України „Про Конституційний Суд України“ розглядає питання щодо відповідності Конституції України (конституційності) чинних актів (їх окремих положень).

Суб'єкт права на конституційну скаргу звернувся з клопотанням визнати неконституційними абзаци шостий, сьомий пункту 3 розділу I Закону № 76, згідно з якими частину вісімнадцяту статті 50¹ Закону № 1789 викладено у новій редакції: „Умови та порядок перерахунку призначених пенсій працівникам прокуратури визначаються Кабінетом Міністрів України“. Отже, автор клопотання, по суті, оспорує конституційність статті 50¹ Закону № 1789 у редакції Закону № 76, положення якої втратили чинність у зв'язку із набранням чинності 15 липня 2015 року Законом № 1697.

Таким чином, є підстави для відмови у відкритті конституційного провадження у справі в цій частині за пунктом 5 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – втрата чинності актом (його окремими

положеннями), щодо якого порушено питання відповідності Конституції України.

2.2. Згідно із Законом України „Про Конституційний Суд України“ у конституційній скарзі зазначаються обґрунтування тверджень щодо неконституційності закону України (його окремих положень) із зазначенням того, яке з гарантованих Конституцією України прав людини, на думку суб'єкта права на конституційну скаргу, зазнало порушення внаслідок застосування закону; відомості про документи і матеріали, на які посилається суб'єкт права на конституційну скаргу, із наданням копій цих документів і матеріалів; перелік документів і матеріалів, що додаються (пункти 6, 7, 8 частини другої статті 55); конституційна скарга вважається прийнятною, зокрема, за умов її відповідності вимогам, передбаченим статтями 55, 56 цього закону (абзац перший частини першої статті 77).

Стверджуючи про невідповідність абзаців шостого, сьомого пункту 3, абзаців шостого, сьомого підпункту 2 пункту 42 розділу I Закону № 76, частини двадцятої статті 86 Закону № 1697 статті 1, частинам першій, другій статті 8, статті 21, частинам другій, третій статті 22, частині першій статті 64 Конституції України, суб'єкт права на конституційну скаргу зазначає, що „Верховна Рада України, делегуючи Кабінету Міністрів України право визначати умови та порядок перерахунку призначених пенсій працівникам прокуратури, а фактично скасовуючи це право, бо Уряд за три роки не прийняв відповідного нормативно-правового акта, таким чином у неконституційний спосіб позбавили пенсіонерів органів прокуратури права на осучаснення пенсії, тобто права на її перерахунок“. Крім того, стверджуючи про невідповідність оспорюваних положень Закону № 76 та Закону № 1697 статті 6, частині другій статті 19, пункту 14 частини першої статті 92, частині другій статті 131¹, автор клопотання вказує, що „питання матеріального, соціального та пенсійного забезпечення прокурорів є невід'ємною частиною організації і порядку діяльності прокуратури, що

відповідно до пункту 14) частини першої статті 92 частини другої статті 131-1 Основного Закону України мають визначатися виключно законами України, а не актами Кабінету Міністрів України“.

Таким чином, Касинюк Ю.І., наголошуючи у конституційній скарзі, що перерахунок пенсій „фактично скасовано через неприйняття Урядом відповідного нормативного-правового акта“, по суті, висловлює незгоду з законодавчим регулюванням визначення умов та порядку перерахунку призначених пенсій працівникам прокуратури, передбаченим частиною вісімнадцятою статті 50¹ Закону № 1789 у редакції Закону № 76, частиною двадцятою статті 86 Закону № 1697. Однак підставою для визнання неконституційними оспорюваних положень Закону № 76 та Закону № 1697 не може бути те, що Кабінет Міністрів України не визначив на їх виконання умов та порядку перерахунку призначених пенсій працівникам прокуратури.

Отже, суб'єкт права на конституційну скаргу не навів обґрунтування тверджень щодо неконституційності положень абзаців шостого, сьомого пункту 3, абзаців шостого, сьомого підпункту 2 пункту 42 розділу I Закону № 76, частини двадцятої статті 86 Закону № 1697, чим не дотримав вимог пункту 6 частини другої статті 55 Закону України „Про Конституційний Суд України“.

Крім того, автор клопотання не навів аргументів щодо скасування чи звуження абзацами шостим, сьомим пункту 3, абзацами шостим, сьомим підпункту 2 пункту 42 розділу I Закону № 76, частиною двадцятою статті 86 Закону № 1697 його права на соціальний захист, включаючи пенсійне забезпечення та гарантування належного рівня пенсій, передбаченого статтею 46 Основного Закону України, порушення його права на невідчужуваність та непорушність прав і свобод, гарантованих статтею 21 Конституції України, звуження змісту та обсягу його конституційних прав і свобод, а також обмеження таких прав і свобод всупереч вимогам частини третьої статті 22, частини першої статті 64 Конституції України.

Положення статті 50¹ Закону № 1789 у редакції Закону № 76, які втратили чинність у зв'язку із набранням чинності 15 липня 2015 року Законом № 1697, безпосередньо не регулювали порядку перерахунку призначених пенсій працівникам прокуратури, а містили норму, яка за своїм змістом була відсильною і вказувала, що умови та порядок перерахунку призначених пенсій працівникам прокуратури визначаються Кабінетом Міністрів України.

Частиною двадцятою статті 86 Закону № 1697, яка також є відсильною за своїм змістом, не скасоване гарантоване статтею 46 Конституції України право прокурорсько-слідчим працівникам на соціальний захист. У вказаній нормі Закону № 1697 лише зазначено, що умови та порядок перерахунку призначених пенсій працівникам прокуратури визначаються Кабінетом Міністрів України.

У конституційній скарзі також не наведено обґрунтування тверджень щодо невідповідності абзаців шостого, сьомого пункту 3, абзаців шостого, сьомого підпункту 2 пункту 42 розділу I Закону № 76, частини двадцятої статті 86 Закону № 1697 статті 1, частині другій статті 3, статті 6, частинам першій, другій статті 8, частині другій статті 19, частині другій статті 22, частині першій статті 24, пункту 14 частини першої статті 92, частині другій статті 131¹ Конституції України. Натомість автор клопотання обмежився відтворенням змісту положень законів України, цитуванням норм Основного Закону України та рішень Конституційного Суду України. Проте цитування приписів Конституції України, наведення змісту положень законів, інших нормативно-правових актів, а також посилання на юридичні позиції Конституційного Суду України без аргументації невідповідності Конституції України оспорюваних положень закону не є обґрунтуванням тверджень щодо їх неконституційності (ухвали Конституційного Суду України від 27 грудня 2011 року № 66-у/2011, від 27 березня 2013 року № 10-у/2013, від 8 липня 2015 року № 29-у/2015, від 21 грудня 2017 року № 13-у/2017, ухвали Великої палати Конституційного Суду України

від 24 травня 2018 року № 23-у/2018, від 24 травня 2018 року № 24-у/2018, від 31 травня 2018 року № 27-у/2018, від 7 червня 2018 року № 34-у/2018).

Аналіз конституційної скарги вказує на те, що Касинюк Ю.І. не погоджується з остаточним судовим рішенням у його справі, вважаючи, що Верховний Суд „необґрунтовано послався на рішення Конституційного Суду України № 20-рп/2011 від 26 грудня 2011 року про додержання принципу пропорційності у регулюванні державою суспільних відносин у соціальній сфері шляхом пропорційного перерозподілу коштів з метою збереження справедливого балансу між інтересами окремих людей. Проте, суд не навів економічного обґрунтування цьому висновку про пропорційний перерозподілу коштів, особливо при заробітних платах та преміях окремих категорій працівників державних установ та компаній від сотень тисяч до мільйонів гривень“. Однак незгода суб'єкта права на конституційну скаргу з рішенням суду касаційної інстанції не є обґрунтуванням неконституційності зазначених у конституційній скарзі положень.

Крім того, Касинюк Ю.І. не надав копій усіх документів і матеріалів, на які посилається, а також не вказав їх у переліку, що додається до конституційної скарги.

Отже, конституційна скарга не відповідає вимогам пунктів 6, 7, 8 частини другої статті 55 Закону України „Про Конституційний Суд України“, що є підставою для відмови у відкритті конституційного провадження у справі згідно з пунктом 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги.

Враховуючи викладене та керуючись статтями 147, 150, 151¹, 153 Конституції України, на підставі статей 7, 8, 32, 37, 50, 55, 56, 58, 61, 62, 77, 86 Закону України „Про Конституційний Суд України“, відповідно до § 45, § 56 Регламенту Конституційного Суду України Друга колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України

у х в а л и л а:

1. Відмовити у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Касинюка Юрія Івановича щодо відповідності Конституції України (конституційності) абзаців шостого, сьомого пункту 3, абзаців шостого, сьомого підпункту 2 пункту 42 розділу I Закону України „Про внесення змін та визнання такими, що втратили чинність, деяких законодавчих актів України“ від 28 грудня 2014 року № 76–VIII, частини двадцятої статті 86 Закону України „Про прокуратуру“ від 14 жовтня 2014 року № 1697–VII зі змінами на підставі пунктів 4, 5 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги; втрата чинності актом (його окремими положеннями), щодо якого порушено питання відповідності Конституції України.

2. Ця Ухвала є остаточною.

**ДРУГА КОЛЕГІЯ СУДДІВ ПЕРШОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ**